

MANIFEST VAN

POLARIS

POLARIS

- 1. De eerste vijand zijn jij en je gehechtheid**
- 2. De tweede vijand is de oligarchie**
- 3. De derde vijand is politiek**
- 4. Vermijd de verkeerde slagvelden**
- 5. Meester van eigen tijd en eigen ruimte**
- 6. Wie zich regeert, is vrij**
- 7. Geen toevlucht zoeken in de wouden**
- 8. Drie leidende assen van een strategie**
- 9. Vormen van autonomie verwerkelijken**
- 10. Androcentrisme**
- 11. De elite van het nieuwe millennium uitbouwen**
- 12. Polaris**

POLARIS

HET MANIFEST VAN POLARIS

POLARITEIT, CULTUREEL OFFENSIEF, AUTONOMIEËN

Lectuur en Commentaar

Al het commentaar is vetgedrukt en cursief, ingeleid door een Romeins cijfer.

Naar de verovering

Van de centraliteit, van de onafhankelijkheid, van de vrijheid, van de beschaving, van de kennis. Wij hebben de pretentie in staat te zijn tot een andere wereld te scheppen. En wij wijzen de wil tot eraan te denken en het te realiseren niet af. Door middel van een

Antisubversieve revolutie

Het is niet zo dat revolutie en subversie synoniem zouden zijn, zoals velen denken.

Revolutie is een omverwerping van de huidige toestand met de bedoeling om er een nieuwe te creëren. Een revolutionair kijkt vooruit, gaat vooruit, tracht te veroveren.

I. We weten dat, voor Evola, het begrip van revolvere komt, wat staat voor de beweging die de aarde rond haar as maakt om steeds terug te komen op haar vertrekpunt. Dit geldt ontegensprekelijk vanuit een "filosofisch" of "filologisch" gezichtspunt. Wanneer het echter in politieke zin wordt opgevat, dient het te vaak als excuus voor onverschilligheid tegenover politieke en sociale vraagstukken en voor een houding die erin bestaat zich aan te passen aan nieuwe sociale en politieke realiteiten om zijn privileges te behouden. Wij hebben dus gekozen voor een minder orthodoxe, maar directere betekenis van dat woord: wat dient als demarcatielijn tussen het vruchtbare, misschien zelfs overvloedige en daartegenover het onverschillige of futloze. In die zin kunnen we zowel de Franse als de Russische, de Italiaanse als de Duitse "revoluties" noemen, ook al verschillen de modellen van elkaar en zelfs zeer veel in bepaalde gevallen.

Subversie staat daarentegen synoniem voor corrosie, perversie, subtiele aanval van onderuit en tegen wat nog lager staat. Bijgevolg bestaat er niet alleen een subversieve revolutionaire houding, maar ook een *subversieve restauratie*. De subversie

vandaag bestaat erin ons ervan te overtuigen dat de wereld, de wereld van het Liberale en Postmoderne Eenheidsdenken, de wereld van de banken, de financiers en het Rijk van het Absolute Goede, opgelegd door de macht van het geld en de wapens, de best mogelijke wereld is.

II. Maar praktisch elke vorm van oppervlakkig verzet die tegen de heersende oligarchieën wordt aangenomen, uit naam van diverse oligarchieën en oude, van binnenuit ondermijnde conservatieve modellen, is door zijn waarden en principes intrinsiek subversief. Zodanig dat, of de vorm nu progressief of reactionair is, we kunnen stellen dat de subversie vandaag intrinsiek conservatief is, omdat ze de huidige status-quo wil bewaren die subversief is. De vervalsing heeft de vrije loop. Wanneer men de moraal boven het ethos stelt en voorschriften dicteert in plaats van innerlijke soevereiniteit te bevorderen, vervalt men in moralisme en kan men uiteindelijk geen onderscheid meer maken tussen de wet en het zijn van de wet voor zichzelf (het is een contrarevolutie gemaskeerd door morele waarden). De nieuwe restauratie geeft de illusie van een "terugkeer naar waarden", maar er is niets van aan. Zoals de eerste Restauratie van 1815 is die van vandaag contrarevolutionair en subversief.

Een bepaalde reactie wekte in het verleden een vurig verlangen naar contrarevolutie, namelijk een "revolutie in tegengestelde zin", die niet een revolutie is maar eerder een poging tot

restauratie met de methodes van de revolutie. Met Antisubversieve Revolutie verstaan we wel degelijk iets heel anders: een revolutionaire mentaliteit die de theorie en de praktijk van de subversie kent, onschadelijk maakt en buiten werking stelt door het gif om te zetten in tegengif.

III. De mentaliteit en de techniek die vandaag overheersen, zijn het resultaat van een lang werk dat is verwezenlijkt door revolutionaire/subversieve voorhoedes. Hier zijn de belangrijkste beginselen van die techniek.

Twijfel zaaien – een schuldgevoel aanpraten (komt dat ons niet bekend voor?) – Aan hen die niet akkoord gaan het gevoel geven dat ze helemaal alleen staan tegenover een massa – Hen belachelijk maken en bespotten – Zij die zich verzetten doen geloven dat ze tegenover een vijand staan die zeker is van de totale overwinning - Hen overtuigen van de nutteloosheid van een uitzichtloze strijd – Verdeeldheid, tweedracht aanmoedigen, elke vorm van eenheid en samenhang tenietdoen (komt ons dat echt niet bekend voor?).

Die logica kennen, haar technieken en haar methode, laat toe om de werking te herkennen, onschadelijk te maken en buiten werking te stellen, zeker als ze zich vermomt achter het masker van de vervalsing, en tegelijkertijd om het taalgebruik te begrijpen en de aard van de overgedragen communicatie te herkennen, teneinde het gif om te zetten in tegengif.

1. De eerste vijand zijn jij en je gehechtheid aan alle gemeenplaatsen van het zwakke denken en aan de hoffelijke kritiek op de ongrijpbare politiek van het globale taalgebruik; je schrik om "gemarginaliseerd" te worden; je schrik om verwarring te zaaien vanwege je verwarde indruk, die je voor altijd opsluit in de eensgezindheid van overtuigingen die je vanzelf acht; en ze zijn het niet; het beklemmende gevoel in je maag dat je krijgt telkens als je de gelegenheid hebt om te worden gecoöpteerd, ontvangen, erkend door het parlement van de consensus dat je helpt in stand te houden, zelfs als je tegen

stemt.

Jij bent je eigen zwakte en je eigen overgave. Jij bent de medeplichtige van je moordenaars. Jij bent de moordenaar van Europa en van de Derde Wereld.

Jij bent de globalisering.

En hoe meer je doet alsof je je wilt verzetten, maar altijd op het terrein dat anderen voor jou hebben voorbereid, des te meer bevestig je het bedrog waarvan je het slachtoffer bent. Want het bedrog heerst overal, maar vóór alles, bij jezelf. Jij bent het bedrog.

IV. Vaak werpt men zich, sic et simpliciter, op als de alternatieve oppositiekraacht, als de dragers van waarden, principes, tradities. In welke mate zijn wij dat echt? In welke mate is het integendeel geen illusie? Alvorens te beginnen met anderen te bekritisieren en op anderen in te werken moet men een kritiek op zichzelf ondernemen en inwerken op zichzelf. Zichzelf beproeven, zichzelf ijken en ernaar streven "zichzelf te worden".

2. De tweede vijand is de oligarchie

Met de medeplichtigheid van wie zijn eerste vijand niet overwonnen heeft: zichzelf. Ze maakt en kraakt de aardrijkskunde en de geschiedenis, de economie en de markten, naar haar zin; zij lokt oorlogen uit; eigent zich mensen en natuurlijke middelen toe; zij handelt uit eigenbelang, ten koste van de gezondheid en het leven van anderen. Bij uitstek anti-Helleens, stelt de oligarchische contrarevolutie haar moraal boven het ethos; ze dicteert voorschriften in plaats van innerlijke soevereiniteit te bevorderen; ze plaveit met haar moralisme (dat leeg is) de weg die mensen en volkeren onbekwaam maakt zélf te onderscheiden, te kiezen en zich een zedelijke wet te geven. Als ze in de vorm (en enkel in de vorm) auteurs of ervaringen van het historische, literaire, politieke anticonformisme doet herleven, dan doet ze dat altijd op dezelfde manier: om zich tegengestelden toe te eigenen, om alles wat afwijkt van de soevereine "normaliteit" van haar belangen te castreren, te neutraliseren, te verzwakken: om nooit in vraag te worden gesteld. Als ze de illusie geeft van een

“terugkeer naar waarden”, dan doet ze dat in een logica die tegelijkertijd contrarevolutionair en subversief is, dubbel gezicht van haar dialectische logica: waarvan ze wil dat niemand er ooit uit komt.

V. Of we het beschouwen als een kaste, een heersende klasse, een bende samenzweerders, een sekte, een wirwar van sektes, wat vandaag leiding heeft over de cultuur, de informatie en de wereldwijde politiek is een kring van mensen verzameld door een soort wederzijdse aantrekkingskracht. De daden van die kring beantwoorden aan de geboden van de subversieve contrarevolutie en willen alle sociale, historische, culturele, ethologische oorspronkelijkheden vernietigen uit naam van een fout elitisme dat de heersende families op een voetstuk zet en dat een leger ijverige ambtenaren en politieke priesters/commissarissen voortbrengt wier uiterst meedogenloze conformisme beladen is met hypocrisie. Daar komt bij het feit dat de huidige conjunctuur de som is van alle klassengebreken. Aan de aristocratie heeft ze de minachting tegenover anderen ontleent, aan de burgerij het arrivisme en de bedriegerij, aan het proletariaat de vulgariteit en de inschikkelijkheid. Dat alles in een geest van postburgerlijke futloosheid en schijnheiligheid die de voedingsbodem is van het verval en de hinderpaal van het herstel.

3. De derde vijand is politiek. Het is de wereldwijde Amerikaanse suprematie; het is de wil tot overheersing en controle van de lobby's die de leiding hebben over het beleid van het Witte Huis en het gebruiken als gewapende arm om hun zaken te doen: van drugshandel tot slavenmarkt en militaire controle over energieproducerende zones; het is de politiek onderworpen aan de winstlogica en tegen elke prijs.

VI. Zo Amerika, om Bernard Shaw te parafaseren, “een soort Romeins Rijk is dat rechtstreeks van barbarij naar decadentie is overgegaan” [“America is the

only country that went from barbarism to decadence without civilization in between” (“Amerika is het enige land dat van barbarij naar decadentie is gegaan zonder beschaving daartussenin.”) is een citaat dat ook toegeschreven wordt aan Oscar Wilde en Georges Clemenceau. NVDV], zo is het meer dan de Amerikaanse massa of de imbeciele American way of life, de Georganiseerde Misdaad die overal de wet bepaalt en die de Amerikaanse militaire, satellitaire en politieke macht ten eigen bate gebruikt.

4. Vermijd de verkeerde slagvelden
Het politieke spektakel is onbetamelijk.
De dialectiek is uitzichtloos.
Binnen de politieke dialectiek, kan geen enkele oppositie aanzienlijke resultaten boeken, tenzij op tactisch vlak.

VII. De politiek is vandaag een zaak van lobby's. De meest invloedrijke onder hen dicteren hun richtlijnen aan de regeringen. De nationale soevereiniteit is opgegeven. Het is dus geen kwestie meer van formules, maar een kwestie van substantie. Sterke vormen van autonomie, geschoolde elites en vooral evenwichtige mensen zijn de enige uitweg. De politiek als zodanig zit gevangen in haar spektakel en blijft altijd oppervlakkig. De “alternatieve” politiek is dikwijls slaaf van dezelfde komedie. Als ze “antagonistisch” willen zijn, aarzelen rebellerende jongeren echter tussen alternatieven die enkel theoretisch zijn en niets anders zijn dan varianten van het partijenspel waaraan ze onderworpen riskeren te blijven.

Geen enkele soevereiniteit
Het verval van de nationale soevereiniteit is overal aan de gang; de onderwerping van individuen is het gevolg van een hypnotische overtuiging en een conditionering aan het dialectische conformisme; de volkssoevereiniteit en het maatschappelijke leven zijn op het ogenblik beroofd van elk beginsel.

De burgeroorlog

Het is de permanente toestand waarin de gehypnotiseerde maatschappij denkt te leven. Het klimaat van onveiligheid waarborgt het voortbestaan van het oligarchische systeem. Wat de gemeenschap chaotisch maakt en de oligarchie toelaat om op haar beide oren te slapen, zijn niet meer de tegengestelde extremismen, maar het diffuse terrorisme van spookachtige verschijningen. Die twee schema's moeten worden weggegooid.

VIII. Al jaren geleden zijn verstandige politicologen (Gianfranco Sanguinetti, Eric Werner, Alexander Zinoviev) in de voetstappen getreden van romanschrijvers als George Orwell en Raymond Abellio en hebben ze voorspeld dat het terrorisme als spektakel zou worden gebruikt door een deel van de heersende oligarchie. Niet alle terroristische formaties zijn rechtstreeks uitgevonden door de macht, maar allemaal zijn ze uiteindelijk snel instrumenten ervan geworden. Niet alle guerrillero's zijn zich ervan bewust te handelen voor hen die ze als zijnde hun vijand hebben omschreven; maar sommige van hun leiders weten het. Niet alle guerrillaformaties zijn gedekt door de macht: zij die langer dan enkele maanden duren wel. Niet alles wat de media voorstellen (NV Bin Laden & Co) is uitgevonden: een groot deel wel, de rest is vervalst.

Institutionele komedie

Er bestaat geen enkele echte politieke vrijheid. De rol van de regeringen is beperkt tot de herverdeling van belastingen en het beheer van de openbare orde; al de rest is aangeslagen door onaantastbare en autoritaire sterke machten.

IX. Lid zijn van een politieke partij, een beweging, eender welke andere organisatie volstaat niet. Het mag geen eindpunt vormen, maar een vertrekpunt, om op zichzelf in te werken en vorm te geven aan wat ons omringt. Wij zetten absoluut niemand aan die wil participeren in een klassieke ervaring om zijn activisme hierin af te zweren, ook al is deze vandaag deels anachronistisch en uiterst beperkt: we moedigen aan tot er

zoveel mogelijk voordeel uit te halen. Door de retoriek op te geven, door te weigeren zich op te sluiten in aanstellerij en te vervallen in vooroordelen, door te spotten met het goedkope exclusivisme en de individuele ambities weg te gooien.

Om die lobby's, boven en buiten het volk, reactionaire en subversieve, te bestrijden en onschadelijk te maken, vanuit een gezichtspunt dat zich niet laat herleiden tot hun dialectische logica, moet men sterke vormen van autonomie en geschoolde elites ontwikkelen van mensen die zich toeleggen op drie fundamentele concepten: Liefde, Eer, Actie.

X. Liefde en Eer

Het onafscheidelijke begrippenpaar waarop Rome is gebouwd. Daar moet men van uitgaan. Handelen volgens een gedurfd en avant-gardistisch geestelijk actualisme. Namelijk: situaties uitvinden die intrinsiek revolutionair zijn en vooruitgaan met horten en stoten. Door zones onder zelfbeheer uit te vinden en te verstevigen en door ze tot steunpunten te maken om de rechtvaardigheid mee te verdedigen, het maatschappelijke weefsel te redden en een nieuwe verbeelding en een nieuw model uit te vinden. Met handigheid, vasthoudendheid, verbeeldingskracht en helderheid.

5. Meester van eigen tijd en eigen ruimte

De wetten in de wereld worden gemaakt door vogelvrijverklaarden, door drugs- en mensenhandelaars, door gifmengers. Enkel hij die vrij en sterk blijft, soeverein over zijn wegen en meester over zijn eiland, zijn bos, zijn kasteel, kan vermijden slaaf te worden van de Maffia of de valse ambities.

XI. Onder de heerschappij van de Chaos, als wetten gemaakt en ongedaan worden gemaakt door sterke machten en criminele bendes, is enkel wie een lobby vormt in staat om met hen te wedijveren voor een zekere invloed. Maar wat verzekert dat een lobby niet opportunistisch, crimineel, corrupt, subversief wordt? Een stevige interne

discipline en een homogeniteit die, als ze verenigd zijn, toelaten om in een sterke onderhandelingspositie te zijn. Dus: een lobby moet vertrekken van een ruimte die hij beheerst en waarmee hij zich omringt (allegorisch: het eiland, het bos); vandaar moet hij vertrekken voor veroveringen of gevechten die zijn schat doen aangroeien en zijn belang vergroten, wat hem toelaat zijn invloeden uit te breiden. Niet onder een vlag van anderen of bezoedeld door anderen, maar onder zwarte vlag. En wie de zwarte vlag voert, ongenadig alleen, rekent enkel op zichzelf, stelt zich zijn eigen wetten door zich te beroepen op de hiërarchie die hij vrijelijk heeft gekozen, want hij heeft haar erkend waardoor ze niet ter discussie staat.

6. Wie zich regeert, is vrij
Overwin jezelf en je zult een vrije mens zijn.
Uitgaand van het centrum.
Zijn polariteit aanvaarden, om de zin terug te vinden van het behoren tot een geheel van gemeenschap, cultuur en maatschappij, tot een geheugen, tot een antropologische, historische en politieke lijn, die altijd voortkomt en wordt gevormd van bovenaf, vanuit de diepte.

XII. Zonder krukken, toevluchtsoorden of eschatologische vertroosting kan de mens tegenover zichzelf niet vals spelen. Of hij mislukt, of hij wordt wat hij is. Als hij is, herkent hij instinctief en volgt hij vurig wat hem kan leiden en vormen. Wie zijn kennis ontwikkelt, zijn vermogen om de geschiedenis grondig te bestuderen en, vooral, om alle vervalsingen, vervormingen en misleidingen te verwerpen die valse vrienden en valse profeten tegen een koortsachtig ritme in omloop brengen. En het vervolgens met de vermoeidheid, de verloochening, de bescheidenheid, de ijdelheid, het belang, het gemak, de onpeilbare diepte zal beproeven. Door, als het hem is toegestaan om het te doen, het openen te bevorderen van de poorten van de dimensie die voorvormt, vormt en alles bepaalt.

7. "Geen toevlucht zoeken in de wouden", maar "de wouden overal brengen in de stad". Het woud is geen plaats waarin men zich dient op te sluiten. Het woud is wat de creatieve barbaar in zich draagt om zich te verdedigen tegen de beschaving die alles onteert en om haar omver te werpen. Want Liefde is ook dit: het wouden aanbieden aan alle gevangenen van het asfalt. Wat zou er gebeuren met de zon, als ze niet elke dag het geluk zou hebben op te komen en onder te gaan voor iedereen?

XIII. We hebben ons die Jüngeriaanse allegorie eigengemaakt. Laten we dat uitleggen aan de hand van dezelfde auteur. De Rebel: wie verbannen is uit de maatschappij, zoekt toevlucht in het woud.

Wie in het woud toevlucht zoekt, is niet noodzakelijk verbannen uit de maatschappij, maar maakt een keuze. Een moeilijke keuze, de keuze van "de kudde te verlaten om tot het roedel toe te treden". Het is voor alles een eenzame, individuele weg. Vervolgens zal hij in de stilte van het bos andere mensen vinden die, net zoals hij, een gelijkaardige keuze hebben gemaakt en met hen zal hij "het verzet" kunnen organiseren. "Het bos is overal aanwezig. Er bestaan wouden in de woestijn zowel als in de steden, waar de Rebel verborgen leeft onder het masker van een of ander beroep. Er bestaan wouden in zijn vaderland, zoals op elke andere bodem waar zich zijn verzet kan ontplooiën. Maar er bestaan vooral wouden achter de vijandelijke linies zelf." [Traité du Rebelle, C. Bourgeois, 1951. NVDV] Het is dus al te duidelijk dat het woud voor hem geen aardrijkskundige plaats is, maar eerder een innerlijke dimensie, die "ontoegankelijke tuin" waar de Leviathan woedend omheen doolt omdat hij er niet binnen kan raken. De vijand is in objectieve zin iets dieps en omslachtigs en verandert zijn auctoritas in een zeer slinks autoritarisme dat in staat is om de vrijheid af te schaffen. "In dit soort situaties wordt het initiatief onvermijdelijk genomen door die groepen uitverkoren die het onbekende boven de slavernij verkiezen. En de overdenking gaat altijd voor op wat ze doen. Die overdenking uit

zich éérst in een kritiek van ons tijdperk, namelijk de erkenning dat de gangbare waarden nu inadequaaf zijn, en daarna in de herinnering. (...) De Rebel is dus vastbesloten om zich te verdedigen, niet enkel door de techniek en de ideeën van zijn tijd te gebruiken, maar ook door de verbinding levend te houden met de machten die, boven de krachten van de tijd, nooit uitgeput raken in een loutere beweging. Het is tegen deze prijs dat hij het risico van een toevlucht in het woud zal kunnen trotseren." *Hij besluit: "te midden van de schapenkudde verbergen zich de wolven, namelijk mensen die niet vergeten zijn wat vrijheid is. En niet alleen die wolven zijn sterk op zichzelf, maar het risico bestaat dat ze op een mooie dag hun eigenschappen doorgeven aan de kudde en dat de kudde in een roedel verandert. Dát is de nachtmerrie van de machtshebbers." De Anarch: wie de samenleving uit zichzelf verbant en het woud overal brengt.*

De vrije en authentiek gedifferentieerde mens is dus ook iemand die erin geslaagd is de maatschappij in zichzelf en uit zichzelf te verbannen. Wat, nogmaals, geenszins betekent zich uit het sociale systeem terugtrekken, maar wel proberen om de nieuwe uitdagingen van de moderniteit, de veranderingen van het tijdperk dat we doormaken, te trotseren in een geest van "verheven onthechting". Hij is dus een onverstoorbare waarnemer van dagelijkse beslommeringen, hij verstopt zich niet, zondert zich niet af van de maatschappij, maar leeft er zodanig in dat de dingen waartegen hij niets kan doen ook niets tegen hem kunnen doen. Het is de conditio sine qua non opdat hij zou kunnen "opspringen uit de wildernis als een leeuw". Het is de Actie in de potentiële toestand, het is de toestand van de Monnik, de Asceet, die op het punt staat opnieuw een krijger te worden. Dus: "onthechting" betekent niet "onverschilligheid". De gebeurtenissen en de wreedheden van dit schemertijdperk raken hem niet. Ze hebben geen effect op hem. De Anarch heeft een positie bereikt van onbetwistbare superioriteit tegenover de*

gebeurtenissen en wordt er niet door beheerst noch aan onderworpen. Het harnas dat hij zich heeft gesmeed, is ondoordringbaar voor aanvallen van buitenaf en in zijn binnenste vindt hij de onveranderlijke as waaromheen de dingen draaien. Hij heeft zijn centrum in zichzelf. Wie de ervaring van die twee allegorische veranderingen van toestand (de toevlucht in het woud en de aanvaarding van het woud) is ten slotte in staat om te handelen volgens een actief altruïsme. Zoals een beker die overloopt, zoals de zon van Zarathustra die blij is om te stralen.

** Noot. Hier is het begrip "maatschappij" door de auteur gebruikt in de zin - die hij mettertijd heeft gekregen - van verstikkende en vernietigende mensenverzameling en niet in zijn oorspronkelijke zin - zoals we hem elders hebben gebruikt - van societas of (bond)genootschap tussen organische eenheden gevormd door vrije mensen. Het is duidelijk dat het vandaag de eerste van de twee opvattingen die zich heeft verbreid en dat alles verstikkend is zoals de dikke buik van een bazige frigide moeder, zoals de mond van Kronos op het ogenblik dat hij zijn zonen verzwelgt. In die betekenis. "De maatschappij verbannen" is zich bevrijden van de conditioneringen, de verleidingen van de carrière, van de "status" symbol [in het Engels in de tekst. NVDV], van de vrees "overdreven" te zijn; te verbazen, anders te zijn. Niet meer de cipier van onszelf zijn, maar mensen worden die helemaal alleen hun ketenen breken en die, na ze gebroken te hebben, door hun dagelijkse gedrag aan de anderen tonen dat we zonder ze kunnen leven en dat het dus toegestaan is door de subtiele en zeer stevige psychologische tralies van de gevangenis te breken waarin we opgesloten zijn in ons tijdperk, de meest onverdraagzame, onrechtvaardige, vrijheidsdodende en huichelachtige sinds mensenheugenis.*

8. Drie leidende assen van een strategie
Pragmatisch elitisme: de koele en toevallige keuze voor de concrete actie, zelfs zonder scrupules, mits tactisch en constructief,

onberispelijk uitgevoerd, geleid door gevormde en uitgekozen mensen die constant het levende bewijs zijn van een principe en niet dagelijks rekenschap moeten afleggen van hun daden aan derden, omdat van nature, ethologisch, hun manier van zijn en leven van de gewenste kwaliteit is. Een veeleisend en gevaarlijk voorrecht, voorbehouden voor een klein aantal geïnfiltrerden; *Culturele aanval*: symbolisch, morfologisch, esthetisch tegen alle culturele gemeenplaatsen gebruikt door de macht; *Scheppend interventionisme*: NIET: "de verbeelding aan de macht", MAAR: al de verbeeldingskracht, niet enkel om de reactionaire en/of subversieve oligarchische macht te ontmaskeren, maar ook om vrije ruimten te veroveren, concrete voorbeelden te leveren, stagnerende situaties te doen evolueren, de excursies van het pragmatische elitisme te conditioneren, de culturele aanvallen te vermenigvuldigen en ten slotte een bundeling van revolutionaire en antisubversieve krachten te zijn.

XIV. Wat zijn de actierichtlijnen die een revolutionaire en antisubversieve strekking zich moet geven? Ze moet berusten op een actualisering van de gedurfde en avantgardistische mentaliteit. Anders gezegd, zo ze van nature pragmatisch is, moet ze altijd ondergeschikt zijn aan de kennis en aan een strikte interne discipline, om de wereld te kunnen veranderen zonder door haar te worden veranderd.

a. Wij hebben het eerste van de drie aspecten van die strekking omschreven als een pragmatisch elitisme en het is slechts mogelijk na de totstandkoming van een stevige en bindende kern. Dat soort pragmatisme is geneigd om te handelen volgens de gelegenheid die zich aandient, plaatselijk en in elke omstandigheid. Om te handelen op een ongedwongen, steeds veranderlijke manier, die zelfs schizofreen kan lijken voor de minder verstandigen, maar die altijd gericht is op het strategisch (en nooit opportunistisch) verzilveren van al de standpunten, die het entrisme vreemd moeten zijn en ontdaan moeten zijn van

kinderachtige, bekrompen vooroordelen (geen enkele "infiltratie", evenmin een stichting van kerk/partij dus). Dit pragmatisme dient om de zaken te doen bewegen door middel van een verenigde lobby, van steunpunten. Niet uit naam van theoretische politieke programma's of ronkende ordewoorden, maar om de standpunten door een duurzame kern te doen vooruitgaan en te verstevigen alsook om, dankzij die laatste, aan de noodzakelijke voorwaarden te voldoen om nieuwe, efficiëntere successen te boeken.

b. De culturele aanval is een continuüm dat ertoe neigt - niet enkel door de inhoud, maar door een zorgvuldige keuze van de vormen, door het symbool, maar ook en vooral door middel van de doorleefde ervaring - om als hefboom te dienen in alle domeinen die kunnen worden bereikt (rechtstreeks of door de communicatie) om een ethologische regeneratie te verwekken die aangepast zou zijn aan de huidige en toekomstige context.

c. Onder creatief interventionisme verstaan we de bekwaamheid om onverwachts tussen te komen in situaties om ze te doen evolueren, te modelleren en er ten slotte boodschappen en voorbeelden van te maken die, zo ze niet noodzakelijk herbruikbaar zijn, toch moeten dienen als existentieel, cultureel en praktisch model. De situaties creëren, ze doen evolueren en vooruitgaan met horten en stoten dus.

9. Vormen van autonomie verwerkelijken
Volgens ontologische principes en de historische ervaring van de socialisering, bedoelen we met vormen van autonomie: de organisatie van samen/werkende ruimtes in de maatschappij, in het werk, in de kunst, in alle domeinen waar de mens zijn levenswerk voltooit, door ze te bevrijden van reactionaire en/of subversieve inmenging.

XV. Auto/Nomieën

Zo worden de gemeenschappen omschreven die zich hun eigen wetten stellen. Het begrip heeft vandaag een betekenis gekregen die verwijst naar het relativisme en naar een soort van sociobiologische atomisering.

Historisch en filologisch komen de autonomieën echter overeen met vooraf bepaalde gemeenschappen die een (bond)genootschap (societas) aangaan met gelijkaardige gemeenschappen en, krachtens het Imperium, een transcendente autoriteit erkennen die hen mee/ordent en het niet nodig heeft om machtig en duidelijk waarneembaar te zijn om te worden erkend en gehoorzaamd. De autonomieën zijn dus plaatsen waar de zaken worden georganiseerd, in een geest van saamhorigheid en rechtvaardigheid, in echte imperiale eenheden.

10. Androcentrisme

Alles her/overwegen op grond van de onveranderlijke essentie. In een Helleense, Romeinse, Germaanse en Europese logica van androcentrisme, in de erkenning en in de instelling van de *Auctoritas* en in de overeenstemming met de *Nomos*, die het moeten in het willen verandert, de enige bron van vrijheid en geluk.

XVI. Het androcentrisme is iets totaal anders dan het anthropocentrisme. Dat laatste duidt het centrale karakter aan van de behoeften, de grillen, de "rechten", de geneugten, het individu en tegelijkertijd de ontheiliging van het leven, de natuur, de cultuur. Anèr, andròs in het Grieks, is het equivalent van het Latijnse vir. Dus: de mens die gezond, sterk, evenwichtig is, wie conform de spirituele viriliteit is, wordt de hoeksteen voor de beoordeling van elk voltooid of lopend werk. Een beschaving die de existentiële weg van het heilige en het goede niet toevertrouwt aan kopiïsten is androcentrisch. Het androcentrisme verwijst onmiddellijk naar de centraliteit van het concept Eer, zoals de autonomie verwijst naar dat van de Liefde.

11. De elite van het nieuwe millennium uitbouwen

Vanuit het gezichtspunt van de evolutie van het geopolitieke, culturele en sociologische scenario de revolutionaire en antisubversieve voorhoede vormen om de volkssoevereiniteit te verwerklijken. Handelen met gezond

verstand en koppigheid en het komende tijdperk en de nieuwe scenario's uitdagen – om te overwinnen.

HIER EN NU

12. Polaris is een academie, een atelier, een bouwwerf, een gymnasium, dat zich oriënteert met een kompas. Om het Noorden aan te wijzen, de hemel af te speuren en de weg voor te bereiden.

Copyright © 2010 Centro Studi Polaris
(<http://www.centrostudipolaris.org/>)

Vertaling © 2010 Project Eja!
(<http://www.project-eja.info/>)

Vertaling door: Ranson F., Vanroy T.

Vertaald van de oorspronkelijke Italiaanse tekst met behulp van Franse versie uit:
Adinolfi, G. (2008) *Pensées Corsaires: Abécédaire de Lutte et de Victoire* (B. Cariou & P. Lassalle, Vert.) (pp. 397–410). Les Editions du Lore.

Elektronische versie:
<http://www.project-eja.info/>

Distributie vrij mits bronverwijzingen & inhoud ongewijzigd gelaten.

Eerste versie, juli 2010

We zien overal potentieel. We zien creativiteit en ambitie. En we zien het verloren gaan. Een hele generatie aan de lopende band, de kassa en de computer, slaven met een dertiende maand.

Opgelegde moraal en techniek gaven ons hoop. Maar dat was een illusie. Wij hebben geen doel, geen bestemming. Onze strijd is uitzichtloos, onze inspanningen zijn nutteloos. Wij zijn al verloren, wij zijn onze eigen zwakte, onze eigen misleiding. Wij hebben geen Grote Revolutie, geen Grote Beweging. Onze Grote Revolutie is tegen hoop. Onze Grote Beweging is onszelf.

Ons werd verteld dat wij de oppositie zijn en dat we op een dag de wereld zullen veranderen. Maar dat zal niet gebeuren; en we beginnen dat langzamerhand te beseffen. En we zijn serieus pijnlijk.

Naar de verovering.

***project-eja.info
info@project-eja.info***

Project Eja! is geen organisatie, heeft geen structuur en men kan er geen lid van worden. De kentering die het tot doel stelt te veroorzaken is afhankelijk van zij die zich hiervoor willen inzetten.

De buik vol van illusies? Neem contact op en we zullen samen zien hoe ver we het kunnen nemen.

Centro Studi Polaris

Polarità, Assalto Culturale, Autonomie
centrostudipolaris.org

project-eja.info